

Arrest

nr. 136 359 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 7 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 25 april 2013 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 9 juli 2014 ongegrond verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 juli 2014, ten aanzien van beide verzoekers, beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Verzoekers dienen op 29 juli 2014 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 september 2014 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tevens op 3 september 2014 neemt hij beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod.

De bevelen om het grondgebied te verlaten luiden als volgt:

“[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

[...]

Met toepassing van artikel 74/14, §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 24.07.2014, hem [haar] betekend op 28.07.2014. De terugkeerverplichting is echter niet nageleefd.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt aldus niet in te zien op welke wijze een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen verzoekers tot voordeel kan strekken.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De door verzoekers bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Verzoekers betwisten in wezen niet dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en met name niet in het bezit zijn van een geldig visum. In deze situatie is verweerder in beginsel (“moer”) verplicht tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, behoudens meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Aldus mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers beroepen zich op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij betogen dat de gezondheidstoestand van verzoeker dermate ernstig is dat bij een verwijdering of terugkeer naar het land van herkomst deze aanleiding zal geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Dergelijke dwingende humanitaire redenen blijken in casu niet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoeker ingediende eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van zijn medische problemen door verweerder op 9 juli 2014 ongegrond werd verklaard. Hierbij werd geoordeeld dat er actueel geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker en er evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt wanneer een adequate behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. Hierbij lag een advies van een ambtenaar-geneesheer voor. De beoordeling in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omvat ook het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). Het tegen voormelde beslissing van 9 juli 2014 ingestelde beroep werd intussen door de Raad bij arrest nr. 135 527 van 18 december 2014 verworpen, waarbij werd vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM op grond van de gezondheidstoestand van verzoeker geenszins blijkt. In casu liggen geen nieuwe elementen voor betreffende deze gezondheids-toestand die alsnog een andere beoordeling rechtvaardigen. Verzoekers dienden zo op 29 juli 2014

weliswaar een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch deze aanvraag werd op 3 september 2014 onontvankelijk verklaard omdat hierbij geen nieuwe elementen voorlagen ten opzichte van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers wijzen verder op een schending van artikel 22bis van de Grondwet. Aldus beroepen zij zich evenwel nog niet rechtstreeks op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag, zoals vereist om de gebonden bevoegdheid op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet buiten werking te stellen. In ieder geval merkt de Raad verder nog op wat volgt.

Artikel 22bis, eerste lid van de Grondwet voorziet dat elk kind recht heeft *“op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit”*. Verzoekers maken met hun betoog niet op concrete wijze aannemelijk op welke wijze de bestreden beslissingen de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van hun kinderen in het gedrang zouden brengen. Het enkele gegeven dat drie van de kinderen in het schooljaar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen hier school liepen, is nog niet van aard zulks aan te kunnen tonen.

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat *“elk kind(...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan”*, dat *“elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen”* en dat *“het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat”*. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar *“(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde”* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen”* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *“a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.”* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33).

Gezien voormelde vaststellingen blijkt niet dat verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op een schending van artikel 22bis van de Grondwet. Ten overvloede wordt voor het overige verwezen naar de verdere bespreking van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers beroepen zich nog op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat verweerder wachtte met het nemen van de bestreden beslissingen totdat hij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had onderzocht en zich ervan had verzekerd dat de gezondheidstoestand van verzoeker een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Hij stelde zo op dezelfde dag dat hij de thans bestreden beslissingen nam vast – en dit in een gemotiveerde beslissing – dat deze tweede aanvraag steunde op dezelfde gezondheidstoestand, zonder dat hierbij nieuwe elementen voorlagen, als de gezondheidstoestand die reeds voorlag, en werd beoordeeld, bij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aldus kan worden aangenomen dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregelen rekening werd gehouden met verzoekers gezondheidstoestand.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens verder evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van verzoekers' kinderen heeft vermeld. Verzoekers slagen er ook niet in aannemelijk te maken dat er in casu overige aspecten betreffende de belangen van de kinderen speelden waarmee specifiek rekening diende te worden gehouden, of waaromtrent alsnog enige motivering zich opdrong. Verzoekers wijzen er weliswaar op dat hun kinderen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds één jaar in het Rijk verbleven en drie van de vier kinderen “*op de leeftijd van school verplicht*” zijn, doch uit het enkele gegeven dat drie van de vier kinderen schoolplichtig – of beter leerplichtig – zijn in België en hier school liepen in het schooljaar 2013-2014 volgt nog niet dat de belangen van deze kinderen zouden worden geschaad als gevolg van de genomen verwijderingsmaatregelen. In die zin blijkt ook niet welk belang verzoekers hebben bij het opwerpen van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op dit punt.

Verzoekers tonen geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS